

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

		Talmud Navigator												
		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ביצה-המביא	מפני שצריך לחסמן.	ואמרי לה:											◊ !	לד.
מימרא	דרסה, או שטרפה בכותל, או שרצצתה בהמה, ומפרסכת ושהתה מעת לעת ושחטה - כשרה.	תנן התם:											◊ ■	לד.
	צריכה בדיקה.	רבי אלעזר בר ינאי משום רבי אלעזר בן אנטיגנוס: בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא:											◊ ■ ■	לד.
	מהו לשחטה ביום טוב? מי מחזקינן רעותא ביום טוב, או לא?	אמר ליה: [רבי זירא] תנינא:											◊ ^	לד.
	אין מלבנין את הרעפים לצלות בהן.	והיונן בה:											◊ ז	לד.
	מאי קא עביד?	ואמר רבה בר חנה אמר רבי יוחנן:											◊ ז !	לד.
	הכא ברעפים חדשים עסקינן, מפני שצריך לבדקן.	אמר ליה: [רבי ירמיה]											◊ !	לד.
	אנן מפני שצריך לחסמן מתנינן לה.	תניא:											◊ ■	לד.
	אחד מביא את האור, ואחד מביא את העצים, ואחד שופת את הקדרה, ואחד מביא את המים, ואחד נותן בתוכו תבלין, ואחד מגיס - כולן חייבין.	והתניא:											◊ ■ ז	לד.
	אחרון חייב וכולן פטורין	לא קשיא: הא - דאייתי אור מעיקרא, הא - דאייתי אור לבסוף.											◊ !	לד.
	בשלמא כולהו קא עבדי מעשה, אלא שופת את הקדרה מאי קא עביד?	רבי שמעון בן לקיש:											◊ ז	לד.
	הכא בקדרה חדשה עסקינן, ומשום לבון רעפים נגעו בה.	תנו רבנן:											◊ !	לד.
	תנור וכירים חדשים - הרי הן ככל הכלים הנטליין בחצר, אבל אין סכין אותן שמן, ואין טשין אותן במטלית ואין מפיגין אותן בצונן כדי לחסמן, ואם בשביל לאפות - הרי זה מותר.	תנו רבנן:											◊ ■	לד.
	מולגין את הראש ואת הרגלים ומהבהבין אותן באור, אבל אין טופלין אותן בחרסית, ולא באדמה, ולא בסיד, ואין גוזזין אותן במספרים. ואין גוזזין את הירק בתספורת שלו, אבל מתקנין את הקונדס ואת העכביות. ומסיקין ואופין בפורני, ומחמין חמין באנטיכי ואין אופין בפורני חדשה. שמא תפחת.	תנו רבנן:											◊ ■	לד.
	אין נופחין במפוח, אבל נופחין בשפופרת. ואין מתקנין את השפוד ואין מהדדין אותו.	תנו רבנן:											◊ ■	לד.
	אין מפצעין את הקנה לצלות בו מליח, אבל מפצעין את האגוז - במטלית, ואין חוששין שמא תקרע.	ועוד אמר רבי אליעזר:											◊ ■	לד.
	עומד אדם על המוקצה ערב שבת בשביעית, ואומר: מכאן אני אוכל למחר.	חכמים:											◊ ■	לד:
	עד שירשום, ויאמר: מכאן ועד כאן.	תנן התם:											◊ ■	לד:
	תניוקות שטמנו תאנים מערב שבת, ושכחו ולא עשרו, למוצאי שבת לא יאכלו אלא אם כן עשרו.	ותנן נמי:											◊ ■ ■	לד:
	המעביר תאנים בחצרות לקצות - בניו ובני ביתו אוכלין מהן עראי, ופטורים.	בעא מיניה רבא מרב נחמן:											◊ ^	לד:
	שבת מהו שתקבע מוקצה למעשר בדבר שלא נגמרה מלאכתו? מי אמרינן: כיון דכתיב (ישעיהו נח) וקראת לשבת ענג - קבעה, ואפילו בדבר שלא נגמרה מלאכתו, או דלמא בדבר שנגמרה מלאכתו - קבעה, בדבר שלא נגמרה מלאכתו - לא קבעה?	אמר ליה: [רב נחמן]											◊ !	לד:
	שבת קובעת בין בדבר שנגמרה מלאכתו, בין בדבר שלא נגמרה מלאכתו.	אמר ליה: [רבא]											◊ ז	לד:
	ואימא שבת דומיא דחצר, מה חצר - אינה קובעת אלא בדבר שנגמרה מלאכתו, אף שבת - לא תקבע אלא בדבר שנגמרה מלאכתו	אמר ליה: [רב נחמן]											◊ !	לד:
	לימוד ערוך הוא בדינו, שהשבת קובעת בין בדבר שנגמרה מלאכתו בין בדבר שלא נגמרה מלאכתו.	מר זוטרא בריה דרב נחמן:											◊ ■	לד:
	אף אנן נמי תנינא:	[תנינא] ועוד אמר רבי אליעזר:											◊ ■ ■	לד:
	עומד אדם על המוקצה ערב שבת בשביעית וכו'.	טעמא - דשביעית, דלאו בר עשורי הוא, הא בשאר שני שבוע - הכי נמי דאסור. מאי טעמא - לאו משום דשבת קבעה?											◊ ■	לד:
	לא, שאני התם, כיון דאמר מכאן אני אוכל למחר - קבע ליה עלויה.	אי הכי מאי אריא שבת? אפילו בחול נמך											◊ ז	לד:

